

Na nejelu Denli.

Ten dobry pastyr, Jezus Kristus wotaj nas, tež nět we tej shtunze, pšes to słowo teje wěrnosczi moźne, a hobrosch nas pšes to słame wot teje schamnosci k swětlu, a wot teje zartosleje mozy k sebe, tom žywem Bogu; aby my dostanuli wodawańe tych grěchow, a to derbstwo mjasny tymi hušwěschonymi, pšes tu wěru do nogo; to kšec won zynisch swojogo mēna dla! Amen!

Dokulaž my l. p! sa narodom wot togo Božego žyweńa wotjelone smy, a pšes nasche grěchy, wot Boga, togo žywego žrědła, se hysczi wězej wothobroschijomy, ga jo třebne, až my, žož sbožne hordowasch zomy, k Bogu se hobroschijomy. To nedeje jano žyzi a tatańe zynisch, kotarež hysczi dupjone nejšu, a statim Kristuša namaju; ale tež te kšeselijany, kotarež ten swěstk togo dupěna kalmali, a tu přednu luboscž spuscžili šu, tež te deje se k Bogu hobroschisch, žož až s božne hordowasch kšes. Pšcheto taž žějo Bog ten Kněs (Hesek. 18, 21): „Gaž ten boga-nebojašny se hobroschijo wot schylnych swojich grěchow, kotarež won zynik jo, a žaržy schylny moje pšchawa, a zyni pšchawě a deře: Ga dej won se žywisch a nehumeresch.“ A wot tažego hobroscheńa zomy nět wězej gronisch.

Ev. Luk. 11, 14—28.

A won hužna zarta, a ten běšcho nimy. Wono pak se stanu, gaž ten zart hužje, grenašcho ten nimy, a te luže se žiwowachu.

Někotare pak s nich žachu: won goni zartow wen pšes Beelzebuba, tych zartow hušchego.